λὴν ἐξῶδες· τὸ ὑγρὸν τοῦτο εἶναι πάντοτε καθαρῶς ὀξὺ καὶ εἶναι ὁ γαστρικὸς χυμὸς ὁ μεταποιῶν τὸ ἄμυλον τὸ θρεπτικὸν εἰς χυλόν. Ὁ δόκτωρ Βωμόντιος παρατηρεῖ, μετὰ πολλῆς πειθανότητος, ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς πείνης παράγεται ὑπὸ διατάσεως ἕνεκα πληθώρας τῶν ἀγγείων τῆς γαστρὸς, ἅπερ δὲν δύνανται νὰ ἀπαλλαχθῶσιν τοῦ ἐμπεριεχομένου μέχρις οὗ ὁ σόμαχος δὲν ἐρεθισθῇ ὑπὸ τῆς τροφῆς. Καὶ ἀφοῦ δὲ θρεπτικὴ οὐσία ἐτεθη εἰς τὸν γαστρικὸν χυμὸν ἐκτὸς τοῦ τοῦ στομάχου, καὶ καθυπεβλήθη ὑπὸ θερμοκρασίαν 100 βαθμῶν τοῦ φαρεναχιτείου θερμομέτρου, θερμοκρασία ἣν ὁ δόκτωρ Βωμόντιος εὗρε καὶ εἰς τὸν στόμαχον οὖσαν, τὸ αὐτὸ χυμικὸν ἀποτελέσμα παρετηρήθη. Ἡ τεχνιτὴ αὕτη πέψις ἐν τούτοις χρῄζει διπλασίου, τριπλασίου χρόνου παρ' ὅσου ὁ γαστρικὸς χυμὸς, ἐντὸς τοῦ στομάχου αὐτοῦ εὑρισκομένης τῆς οὐσίας.

Ὁ δόκτωρ Βωμόντιος ἐδημοσίευσε τοὺς βαθμοὺς τοῦ χρόνου, οἵτινες χρειάζονται πρὸς πέψιν τῶν διαφόρων θρεπτικῶν οὐσιῶν· ἄριστον ἐκ φαγητῶν ποικίλων ἐπέφθη μετὰ τὴν τρίτην καὶ ἓν τέταρτον ὥραν, ἀλλὰ πάσχοντος τοῦ στομάχου καὶ προσβεβλημένου ὑπὸ ναρκωτικῶν φαρμάκων, ἢ ὁπότε ἡ ψυχὴ εὑρίσκεται ὑπὸ θυμοῦ τεταραγμένη ἢ ἄλλων ψυχικῶν καὶ ἰσχυρῶν συγκινήσεων, ἢ ἔτι ὁπότε αἱ τροφαὶ κατεπόθησαν ἐσπευσμένως, ὁ χρόνος τῆς πέψεως παρετείνετο, ἐνῷ ἀπεναντίας ἐπεβραχύνετο ἐὰν ἡ τροφὴ ἐμασσᾶτο μετ' ἐπιγασίας, διεβρέχετο μὲ σίελον, καὶ ἐὰν ἡ θερμοκρασία τοῦ στομάχου, ὡς ἡ τοῦ λοιποῦ σώματος, ὑψοῦτο μετὰ μετρίας ἀσκήσεως. Ἐκ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν, ἡ ὄρυζα θᾶσσον μεταβάλλεται εἰς χυμὸν, τοῦτέστιν εἰς μίαν ὥραν· ἐκ δὲ τῶν ζωϊκῶν οὐσιῶν τὸ ἀγρευτὸν ἑψημένον κρέας εἶναι ἐκ πάντων τὸ μᾶλλον εὔπεπτον, μεταβαλλόμενον εἰς χυμὸν ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας καὶ 35 λεπτῶν, ἐνῷ τὸ βόειον ἑψημένον ἀπαιτεῖ τρεῖς ὥρας, τὸ τοῦ μόσχου καὶ τῆς ὄρνιθος 4 ὥρας καὶ ἓν τέταρτον.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ Κ. Σιμωνίδης ἐπώλησεν εἰς τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον τὰ ἑπόμενα πολλοῦ λόγου ἄξια χειρόγραφα.

1. Πλοῦς τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὑπὸ Ἀρριανοῦ.
2. Περὶ τῶν Ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, ὑπὸ Φίλωνος μηχανικοῦ Βυζαντίου.
3. Πτολεμαίου Κλαυδίου Γεωγράφου τόμοι δύο μετὰ δύο πινάκων ὑδρογείων καὶ οὐρανίων πάνυ περιέργων.
4. Περὶ τῶν μεταστάντων ἐν πλήρει πίστει, πραγματεία Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (ἐρημίτου).
5. Χειρόγραφον Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.
6. Χρονογραφία ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Νικηφόρου.
7. Ὑπόμνημα εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Βουργαρίας.
8) Τεμάχιον σημειώσεων Ἀνδρέου ἐπισκόπου Καππαδοκίας καὶ ἐπιστολὴ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.
9. Φύλλα τινὰ Σκλαβωνικοῦ Εὐαγγελίου.
10. Τεμάχιον Εὐαγγελίου Ἑλληνικοῦ.
11. Ἀντίγραφον Εὐαγγελίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ τινες σελίδες τῶν ἄλλων Εὐαγγελίων ἀρχαιότατα.

Τοὺς πολυτίμους τούτους φιλολογικοὺς θησαυροὺς εὑρῆκεν ὁ Κ. Σιμωνίδης εἰς τὰ μοναστήρια τοῦ Ἀθωνικοῦ ὄρους, ὅπου ὑποπτεύεται ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὑπὸ τῶν μοναχῶν κρυπτόμενοι. Ματαίως διάφοροι περιηγηταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τοὺς λάβωσι πρὸς τοῦ Κ. Σιμωνίδου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπέτυχε μόνον ὡς ἐγχώριος καὶ ἔχων σχέσεις μετά τινων καλογήρων, διότι ὑπὸ φιλίας καὶ συγγενείας κινούμενοι ἀπεφάσισαν νὰ τῷ παραχωρήσωσι τὰ συγγράμματα ταῦτα καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια εὐεργετοῦντες οὕτως, οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν γραμματολογίαν, ἴσως δὲ καὶ τὸν πολιτισμὸν αὐτόν.

Τινὲς διστάζουσι περὶ τῆς γνησιότητος τῶν προκειμένων χειρογράφων, καὶ ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ εἴχομεν μέχρι τινὸς ἀμφιβολίας ἕως οὗ οἱ ἔφοροι τοῦ Βριττανικοῦ μουσείου ἀκριβῶς μετὰ τῶν εἰδικωτάτων περὶ τὴν τοιαύτην πραγματογνωμοσύνην φιλολόγων καὶ βιβλιοκριτῶν συνενοηθέντες ἠγόρασαν πολλὰ τῶν χειρογράφων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τοὐναντίον ἀπέρριψε (1) τὰ πολύτιμα ταῦτα, ὡς νομίζομεν, λείψανα τῆς ἀρχαιότητος, ὥστε καθ' ἡμᾶς ἐβλάβη τοσοῦτον ὅσον ὅτε ἁρπρέθησαν ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἐλγεν τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος· ἔχει ὅμως ἴσως ἔτι καιρὸν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ ἀγοράσῃ τοὐλάχιστον ἓν μέρος ἐκ τῶν παραλειπομένων τῆς συλλογῆς τοῦ Κ. Σιμωνίδου.

---

(1) Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ὑπάρχει κατὰ τοῦτο ἀθῶα· ἀλλ' οἱ λόγιοι οἵτινες ἠθέλησαν ἢ διετάχθησαν νὰ γνωμοδοτήσωσιν ἦσαν τοσοῦτον ἀναξίως προκατειλημμένοι ὑπὸ κομματικῶν παθῶν, ὥστε ἐχρησμοδότησαν ἐκ Τρίποδος ὅτι ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ κατεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου ἦσαν πλαστόγραφα. Ἐξ τοῦτο ἐπέμειναν ὡς Μακαβαῖοι. Οὔτε τὸ εἶδος τῆς γραφῆς, οὔτε ἡ προσῳδία, οὔτε ὁ πίνος τῆς ἀρχαιότητος ἴσχυσε νὰ τοὺς μεταπείσῃ, καὶ ἴσως δὲ πρῶτον κατὰ συνείδησιν ἐξέφῃναν τὴν ἀλήθειαν, ὡς δυσωπούμενοι ὕστερον, ἢ χαριζόμενοι εἰς τοὺς πλειονοψηφοῦντας ἐναντίον ἐπαλινῴδησαν ὑπὸ ἀξιοκαταχρίτου δειλίας.

Ἀπόδειξις καὶ τοῦτο μεταξὺ πλῆθος ἄλλων, ὅτι οὐδὲν εἰς τὰ γράμματα διασώζεται εἰλικρίνεια καὶ γενναιοφροσύνη καὶ φιλαλήθεια!! ἀλλ' ἐπικρατεῖ τὸ χαμερπὲς πάθος, ὁ ἄχαρις φθόνος, τὸ ἄδικον μῖσος καὶ ἡ ἀντιζηλία.